

Megmenekül

Zé jól emlékezett arra az időszakra, amikor annyira egyedül volt, mint az ujjá. Illetőleg, ha jobban belegondolt, inkább azt kellett mondania, annál aztán mindenféleképpen sokkal nagyobb mértékben volt egyedül. Hiszen világéletében végtagonként öt ujjal rendelkezett, ezek egymás hegyén-hátán sarjadtak ki nevezett tagjainak végeiből (mely végek ugyancsak bumfordiak maradtak volna eme sarjadás nélkül), s ha még nem akartak volna, akkor is egymáshoz kellett érniük, dörgölőzniük, súrlódniuk éjt nappallá téve. Ám Zé úgy vélte, nem csak muszáj nekik, de akarják is a kontaktust, szeretnek egymásba, egymástól bepállani boldogan. Zé fel nem foghatta, ki volt az a hülye, aki kitalálta ezt a mondást: egyedül van, mint az ujjá. Jé szerint, aki Zé barátja, munka-, mi több, alkotótársa volt, ez a mondás magától értetődően valamelyik megkeseredett kanadai favágótól ered. Zé jobb híján elfogadta ezt a magyarázatot, ugyanakkor elhatározta, hogy alkalmasint utánanézz a mondás igazi, hiteles eredetének. Nem mintha ez változtatna a tényen, hogy életének egy bizonyos szakaszát Zé végtelen magányban tengette. Olyan egyedül volt, hogy még gondolni sem gondolt rá senki. Olyannyira nem gondolt rá senki, hogy pénzt kellett kivennie a bankautomatából ahhoz, hogy sms-t kapjon.

Jé és Zé alkotótársi viszonya annyit tett, hogy tudományos-fantasztikus elbeszélések teremtek közös alkotói munkálkodásuk nyomán. Hogy egészen pontosak legyünk, Jé volt az, aki meg- és leírta a novellákat, míg Zé nagy gonddal lefordította a történeteket ékes spanyol nyelvre. Hetente kellett egy-egy, három-négy oldalnál semmiképpen sem hosszabb sztorit küldeniük Valenciába, amit az ottani sci-fi magazin a fantáziadús, egyben arisztokratikusan latin hangzású Petrus Hungarus név alatt közölt hétről hétre. Európán fizettek, nem túl sokat. Az azonban nagy előnynek számított, hogy a csekély összegű honor minden alkalommal halálpontosan érkezett meg Zé számlájára. Minden második szerdán. Zé az e szerdákat követő csütörtökök reggelein, nyolc órakor emelte le a pénzt bankkártyája segítségével, s tízkor már Jé lakásán volt. Átadta barátjának a részét, majd levonultak a közeli Király Presszóba, ahol délután háromra mindketten istenesen berúgtak.

Abban az időben, amire konyhaablakából az ólomszürke égre akasztott, piszkosfehér felhőket vizslatva gondolt, barátja, Jé valamiféle ösztöndíját verte el fővárosi kocsmákban, komor hallgatagságba burkolózva itta a rumot és ette a kefét, amiért nem jelennek meg sehol mívesen megírt opuszai. Régi pajtása, Ef eközben Írország kies vendéglőiben suvikszolta a toalettkezelő padlóját. A kedves és megértő Gé, gyerekkorának megédesítője pedig dundi kezű újszülöttjét ringatta naphosszat, s várta haza a fekete autókkal közlekedő Kát, a gyermek atyját, akit Zé egyébként ki nem állhatott. Miközben felidézte magában kútmagányossága keserű heteit, Zének be kellett látnia, hogy az említetteken kívül nincs is más, aki enyhíthette volna gyászos egyedülvalóságát, elvégre úgynevezett családja régóta nem lévén, másokra nem számíthatott. A Szaladi kocsmá törzsközsége, melyek közé jómagát is sorolhatta, mit sem könnyíthetett

mardosó lelki ínségén. Egykori gyötrelmes napjainak sötét dimenziói még most, a felidézés, múltba révedés idején is gombócot átkoztak a torkába.

Zé – a konyhában állván, a lassan vonuló felhőket követő tekintetét lesütve – azt sem tagadhatta el önmaga elől, hogy egy este, magányát enyhítendő, felhívta Hát, régi ismerőst, aki első millióit hollandiai hasis forgalmazásával szerezte, később ukrán lányok futtatásával gyarapította, míg azokban az időkben, amiket Zé éppen fölidézett, erdélyi cigánylányokból szervezett call-girl-hálózat üzemeltetésével igyekezett megsokszorozni. Zé olykor kisebb-nagyobb szívességeket tett Hának, fordított fordítanivalókat, közreműködött egy-két hamisításban, ilyesmi. Mindezt szigorúan aprópénzért. Azon az estén, midőn oly igen szorongatta az egyedüllét, felhívta Hát és megkérte, küldjön neki egy okos call-girlt, enyhítendő vérszívó nyomorúságát.

Fél óra múlva megérkezett Amarilla. Okos nem volt, de legalább csúnya, legalábbis Zé kifejezetten taszítónak találta egész dekoltázsát beborító tetoválását és a nyelvébe applikált vasdarabot. Csalódottan vette tudomásul, hogy magánya, lám, enyhíthetetlen, s a félmeztelen Amarillát durván és kíméletlenül lökte ki a lakásából, amely voltaképpen nem is Zé, sokkal inkább egy nagy, multinacionális bank tulajdonát képezte. Zé ennek a banknak fizetett havonta csillagászati összegeket, hogy előreláthatólag és körülbelül hetvenéves korára talán saját lakással rendelkezzen, amire akkorára két-három luxuspalota árának megfelelő összeget költött. Ekkor végképp elcsüggedt, reményeit veszítve egy pohár vízbe ejtett egy szál cigarettát, azzal a szándékkal, hogy kicsiny idő elteltével nagy elszántan kiissza, s a vízbe oldott nikotin végleg megoldja gondjait. Ekkor azonban megcsörrent a telefonja. Ef közölte vele, hogy hazatért, de már Pesten kifosztotta egy nőszemély, Zének ezért érte kellene, hogy jöjjön. Zé szeme erre fölcsillant, egész lényét valami felfoghatatlan hála érzése töltötte el a bolondos Ef irányában, s már vette is a kabátját, hogy rohanjon az állomásra, ahonnan óránként indul vonat a fővárosba.